

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Corpus Juris Canonici

Gregor <XIII., Papst>

Coloniae Munatianæ, 1665

De Poenis. Tit. VIII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62915](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62915)

nicæ, M. CCCC. XXXII. 8. Idus Martii, Pontificat. nost. Anno 2.

CAP. IV.

Transiit tenore duarum constitutionum, dicit quod hospitalaris sancti Iohannis ex statuto, consuetudine, vel privilegio habentes annalia beneficiorum vacantium, percipere debent portionem, quam habent beneficia obtinentes, si in illis essent residentes.

Iohannes XXII. Magistro & fratribus hospitalis sancti Iohannis Hierosolymitani.

Exhibita nobis ex parte vestra petitio continebat, quod dudum post constitutionem per nos editam, qua specialiter & expresse cavetur, quod habentes annalia in ecclesiis de consuetudine, privilegio, vel statuto, qui ratione dictorum annalium fructus primi, vel secundi, vel alterius cuiuscunque sequentis anni beneficiorum vacantium sibi habitus in totum vendicaverant, nihil exinde ultra summam, pro qua unumquodque beneficiorum ipsorum consuevit in decima solutione taxari, prout textu cuiusvis privilegii, consuetudinis, vel statuti quovis modo perciperent: sed ipsius summe perceptione duntaxat deberent esse contenti, totali residuo predicta obtinentibus beneficia remanens: nisi forsan illi, qui fructus illos soliti essent cum integritate percipere, malletent summam memoratam: quo casu percipiendi quod mallet, erat eis optio derelicta. Quodam aliam declarationem constitutionem fecimus, in qua specialiter cavebatur, quod si huiusmodi beneficium obtinentes in ecclesia, in qua specialiter illud beneficium existeret, minime residerent, ad debitum servitium impendendum, capitulo eiusdem ecclesie nihil deberet accrescere: quum cessante causa a, cessare debeat pariter, quod vigeat. Quodque ex verbis declarationis huius satis innui videbatur, quod fructus beneficiorum non residentiam accrescere debeant habentibus annalia memorata. Verum ex eo, quod in declaratione dicta non continetur expresse de perceptione annalium beneficiorum vacantium vobis debitorum de predictis consuetudine, privilegio, vel statuto quoad fructus non residentiam in eisdem, qui vobis accrescere debent, nullum adhuc commodum assequi potuistis: licet (ut pramittitur) dicti fructus capitulo non accrescant. Quare nobis humiliter supplicastis, ut quod in huiusmodi declaratione nostra tacite innuitur, declarate expresse dignaremur. Nos itaque petitionem vestram iuri consonam aestimantes, ac propterea in hac parte quieti & indemnitati vestra providere volentes, presentis oraculo declaramus, quod fructus predicta ecclesie vel beneficii vacantis, cuius annalia, in quibus consistunt, debentur vobis ex privilegio, consuetudine, vel statuto, etiam pro ea parte, que obtinentibus prebendam vel beneficium huiusmodi (si in ecclesia, ubi illa consistunt, personalem residentiam facerent) deberetur, si non resideant ibidem vere vel interpretative, utpote per speciale privilegium Apostolicum, vel alias ex causa rationabilis ab huiusmodi residentia legitime excusentur: cum dicta pars (ut pramittitur) capitulo non accrescat, vobis accrescere debet, secundum intentionem, & mentem declaratoria memorata. Nulli ergo omnino hominum, &c. ut supra. Si quis autem hoc attentare presumpserit, &c. ut supra. Datum Avin. Calend. Martii, Pontificat. nostri Anno 5.

a L. adgere. 9. quamvis. ff. de iuro patron. cap. cum cessante. de appellat.

DE POENIS.

TIT. VIII.

CAP. VNICVM.

Episcopus Caturcen. propter varios excessus per ipsum perpetratos, presertim quia sedi Apostolicæ, suis subditis & suis ipsi injurias fuerat, varias poenas incurrit: quoniam perpetua depositionis sententiam meruit, privatusq. suis pontificali, sacerdotali & alio quolibet officio, & ad perpetuum carcerem condemnatus. Doctrina utilis hic nobis tribuitur: ut felices cognoscamus crimina & excessus, pro quibus prelati deponi possunt. Facit ad hoc c. veritate. extra. de dolo & contum. & c. ex leteris. & c. tanta est claritas Petri. de excessibus prelati. Et nisi antiqui libri huiusmodi sub tit. de panis. annotavissent, sub tit. de excessibus prelati. postumum fuisset.

Iohannes XXII.

DIVINIS exemplis, que nostrorum debent esse actum regula, patenter instituitur, aures nostras subditorum a suis prepositis oppressorum, indebitè & aggravatorum iniuste non obturare clamoribus, sed ipsi ipsas potius compassivis affectibus inclinare: ut si per solertis inquisitionis indaginem clamores huiusmodi opere a completos esse viderimus, liberationis opportuna remedium sollicitis studiis apponamus: poena nihilominus debita puniri in hanc patrorum qualitate excessuum illicitos oppressores. Omnipotens etenim Dominus audito & clamore populi sui, propter duritiam eorum, qui operibus preerant, dolentis, ad liberandum eum descendit, & summi templi preposito, qui iuxta nominis interpretationem in vias pravas inique diverterat comminando, sic ait: Expellam te de statione tua, & de tuo ministerio te deponam. Dudum siquidem fama gravi, clamore frequenti, & querela flebili subditorum deferentibus nobis Hugonem Geraldii olim Caturcen. Episcopum, de multiplicatis excessibus, oppressionibus gravibus, enormibusque criminibus esse reum: Nos mala huiusmodi nolentes antè credere, quam probare, super illis inquisitionem per nos & per alios fieri fecimus diligentem. Et demum inquisitionis ipsius viso & examinato processu, luculenter invenimus quod ejus fuerat vitiosus ingressus, cum per ambitionem nimiam & per abrupta simoniaca pravitate ad pontificalem ascendisset honorem. Progressus autem ejus (ut execrando conveniret initio) injuriosus extiterat, quoad tria. Primo, videlicet quoad Apostolicam sedem, cui (licet ipsam honorasset in multis, & tandem ad episcopalis dignitatis apicem promovisset) terga vertens, non faciem, contemptum pro gratia, maleficium pro beneficio, & vituperium retulit pro honore. Appellationibus interdum ad sedem ipsam ab eo vel officialibus ejus per subditos oppressos emissis, nedum deferte contempnibiliter renuens, sed eas verbo vilipendens & facto, suis praeicipiendo ministris, quod de appellationibus huiusmodi non curarent, ac nihilominus appellantes (quibus contra oppressiones debuerat esse appellatio ipsa remedium) nunc per captivum injuriam, nunc per spoliationem beneficiorum, & alias indebitè assidendo multipliciter, non absque viis ingratitudinis violans, juramentum fidelitatis ab ipso prestitum dictæ sedi: nec veritus matris ecclesie transgressionem apertam, nonnullis quandoque per suas patentes literas de vacaturis mandavit beneficiis provideri, vias ad vacationem eorum aperiens nimis illicitas & suspectas: perniciosus etiam fuit, & frequens literarum Apostolicarum abusus. Secundo verò, quantum ad subditos, erga quos non pii prelati vel pastores peregit officium, quinimò tanquam fur improbus, crudelisque tyrannus sub pallio charita-

a Gen. 18. b Exod. 3. c Esa. 22. Pppp 3

UNIVERSITÄTS- BIBLIOTHEK PADERBORN

